

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 1996. december 15.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

II. AZ IDŐK JELEI

Lekció: Mt 24,42-51

Alapige: 2Tim 3,1-4; 14

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők lesznek. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleikkel szemben engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, könyörtelenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.”

„De te maradj meg mindazokban, amiket tanultál és amik reád bízottak.”

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, egyedül te tudod azt, hogy azzal töltöttük-e el a mögöttünk levő hetet, amire adtad. Bocsásd meg, ha sokszor nem szempont nekünk, hogy hű és bölcs sáfárai legyünk mindannak, amit reánk bízál. Bocsásd meg, ha annyira áthatott minket a bűn, hogy természetesnek tartjuk: sok mindent nélküled is el tudunk végezni. Bocsásd meg minden mulasztásunkat, ha visszaéltünk a lehetőségekkel és a türelmeddel is.

Annál inkább köszönjük, hogy most magad elé engedsz minket és van szavad hozzánk. Kérünk, Urunk, áradjon mennyei világosság most igédből. Olyan világosság, aminél tájékozódni tudunk, ami leleplez, de fel is oldoz és eligazít.

Eléd hozzuk tanácstalanságunkat, sokféle tétovaságunkat. Olyan sok mindent azért halogatunk, mert nem tudunk helyesen dönteni. Olyan sok mindenbe felelőtlenül beleugrottunk. Bocsásd meg, ha az elmúlt napok sem annak a jegyében teltek, hogy készülünk a veled való találkozásra. Kérünk, tedd tudatossá bennünk ezt. Adj nekünk folyamatos, állandó, adventi felelősséget és örömet.

Könyörülj rajtunk, és újítsd meg velünk szövetségedet. Szentlelked munkáljon bennünk egyértelmű, bátor döntést. Taníts meg minket ebben a ködösítő, hazudozó világban világos igeneket és nemeket kimondani, és döntéseink következményeit is vállalni. Őrizd meg minden hősködéstől, de tégy bátrakká minket arra, hogy engedelmeskedjünk neked.

Kérünk, munkálkodj bennünk most is. Őrizd meg attól, hogy langyos közönnyel végighallgassunk egy beszédet. Szeretnénk teljes nyitottsággal téged hallgatni.

AZ IDŐK JELEI II.

Könyörülj meg rajtunk és te magad szólíts meg minket a te személyes, érvényes, életünket formáló, igaz igéddel. Minket pedig segíts, hogy annak ne csak hallgatói legyünk, becsapván magunkat, hanem megtartói, cselekvői, és így lehessünk hű és bölcs sáfárok, és így lehessünk áldássá mindazoknak, akik közé tettél.

Légy a mi vigasztalónk, bátorítónk. A te szereteteddel beszélj velünk, Istenünk!

Ámen.

Igehirdetés

A múlt vasárnap arról volt szó, mit mondott Jézus Krisztus az Ő második eljövételét közvetlenül megelőző időről. Láttuk, hogy megjelenésének időpontját nem tudhatjuk, de említ olyan jeleket, amiknek a megsokasodása figyelmeztet: közel van az Ő visszatérése. Megállapítottuk, ilyen jelek már is vannak, s arra intenek minket, hogy a Bíró az ajtó előtt áll.

Múlt vasárnap Jézus beszéde alapján azokat a külső, fizikai jelenségeket vetjük sorba, amik erre figyelmeztetnek. Ma folytassuk ezt azzal, hogy azokat a belső, lelki-szellemi jelenségeket vesszük számba, amikről szintén szól a mi Urunk is, és még részletesebben az apostolok: Pál, Péter, János a leveleiben, amik szintén az utolsó idők beköszöntésére hívják fel a figyelmünket.

Két csoportba szeretném összefogni ezeknek a jelenségeknek egy részét, s utána majd arról lesz szó, hogy mi a feladatuk a hívőknek, Isten népe mit tegyen, hogy az utolsó nehéz időket ne csak átvészelve, hanem áldássá is lehessen másoknak.

I.

Az a két jelenség, ami az utolsó időket szellemileg kiváltképpen jelzi, a következő: a hitbeli zűrzavar és az erkölcsi relativizmus. Mit jelentenek ezek?

1. Hitbeli zűrzavar

Akárhol nyitjuk ki a Szentírást, ahol az utolsó időről van szó, szinte mindenütt megemlíti, hogy az élő Istenhez való hűség helyett rendkívül hiszékenyekké válnak az emberek. Hadd olvassak két részletet: „A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelnek. Hazug beszédűeknek képmutatása által, akik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben...” (1Tim 4,1-2). „Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. És az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tim 4,3-4)

Ezt a jelenséget napjainkban gyakran tapasztalhatjuk. Miközben büszke a modern ember arra, hogy állítólag felvilágosult, aközben egyre sötétebb elméleteket hisz el szinte kritika nélkül. Isten igéjének világos, érvényes, igaz tanítása helyett emberi és ördögi elméletek áldozataivá válnak sokan. Különösen szomorú, hogy az egyház is teret ad ezeknek az eltévelyítő eszméknek. Talán azért, mert így akar korszerű lenni, hogy megtartsa az embereket. Néhány példát mondok erre: Sok egyház beengedte a gyülekezeti életbe a kemény rockot is azért, hogy az ifjúságot így megnyerje. S mi történt? Éppen az ifjúság valóban kereső, komolyabbik ré-

szét veszítette el, azoknak az életében pedig, akik csak a rockért jönnek oda, sem megtérés, sem újjászületés nem történik. Egy nagy ördögi megtévesztés ez.

Egyre több egyházra jellemző, hogy feladja hitünk alapjait: Jézus istenségének, a teremtésnek, a csodáknak, Krisztus feltámadásának, visszajövetelének a bizonyosságát azért, hogy így modernebbnek látszódjék. – Egyre inkább teret ad az egyház a homoszexualitás, a feminizmus és a vallások összekeverése téveszméjének, hogy így szalonképesse tegye magát minél többek előtt. Pedig pontosan az lenne a feladata, hogy az evangélium világosságával leleplezze a hamisságokat, és az egészséges tudományt hirdesse – ahogy itt olvastuk Pál apostolnál. És nem is lenne olyan nehéz ez a leleplezés, ha lenne bátorságunk minden tekintetben ragaszkodni Krisztushoz és az ígéhez.

Csak egy példát mondok arra, hogy az összefüggések és a vonulatok nem olyan nehezen követhetők. A New Age mozgalom egyik gyökere az 1876-ban New Yorkban létrejött Teozófiai Társaság. Mind a kettő az emberiség nagy testvériségéről beszél, és arról, hogy az emberiségnek egy közös vallásban kell egyesülnie. A Teozófiai Társaság egyik kiadványában van néhány ilyen mondat: „Ellenezzük a dogmatikus teológia minden formáját, különösen a keresztyén nézeteket, melyeket a Társaság Vezérei különösen ártalmasnak tartanak. Erőnköz mértén szembeszegülünk a misszionáriusoknak az ún. hitetlenek és pogányok félrevezetésére irányuló minden törekvésével, a keresztyénség dogmaival, valamint ezeknek a társadalom és az egyén karakterére gyakorolt hatásával.”

Az ún. hitetlenek és pogányok „félrevezetését” mi evangélizációnak szoktuk nevezni. Emberek megmentésének, Jézushoz vezetésének. Ezzel szembeszegül ez a társaság, és ezt nyíltan meg is vallja. Hogy milyen szellemiség uralta és uralja, arra utal az, hogy a kiadójukat a Lucifer névvel nevezték el, és hogy ez később ne legyen olyan ijesztő, Lucisra változtatták. A Lucis Alapítvány a mai napig a New Age egyik fő támogatója, és jelen van az ENSZ New York-i és genfi eligazító ülésein. Ebből a teozófiai elméletből nőtt ki Steiner Rudolf antropozófiája, arra épül az ún. Waldorf-módszer, egy nálunk is népszerű építészeti stílus és még sok más egyéb.

Ha a gyökér mérgezett, lehet-e az a gyümölcs veszélytelen, ami ezen a fán terem, minden szépsége ellenére is? Ilyeneket kérdezni és erre válaszolni azonban ünneprontás. Megrontja a nagy összeölelkező álbékességet, a nagy embertestvériség csendes megalkuvását, és kiderül, hogy az evangélium idegenségét vállalja ebben a világban az, aki efféléket mer mondani.

A hitbeli zűrzavarra és az egyházak megalkuvására jellemző az, hogy nagy ökumenikus világkonferenciákon a küldöttek pogány szertartásokon vesznek részt – megint csak az előbb említett szellemiség jegyében –, és az ENSZ palotában van egy külön helyiség, ahol hetente többször New Age-meditációkat tartanak keresztyén egyházi részvétellel.

Imádkhat valaki akármilyen istent, úzhat bármilyen hitgyakorlatot, teljes toleranciával találkozik. De ha valaki megvallja a Teremtő Istenbe vetett hitét, és a Megváltó Jézus Krisztus elkötelezett tanítványaként akar élni, akkor türelmetlen, indulatos intoleranciába ütközik. A hitbeli zűrzavar tehát jellemző erre a korra, pontosan úgy, ahogy itt olvastuk az előbb idézett igékben. Az Istenhez való hűség helyett naiv, korlátolt hiszékenység jellemez tömegeket. Szinte minden hazugsá-

got el lehet adni, ha megfelelően csomagolják, miközben az Isten ígéjének igazságától elfordítják a fülüket.

2. A másik jellemvonása ennek a kornak az erkölcsi relativizmus, vagyis az, hogy viszonylagossá válik az, hogy mi jó és mi rossz. Nincs örök erkölcsi abszolútum, ami Isten kijelentett akaratára épül, és ami minden időben, minden helyzetben, mindenkire nézve érvényes.

Olvasok egy mondatot, amivel gyakran lehet találkozni az erről szóló mai művekben: „A kulturális és vallási hagyományok között nincs lényeges eltérés.” Aki egy kicsit is ismeri a nagy vallások szent könyveit, akárcsak a Koránt, amelyben valóban sok hasonlóság van a Bibliához, az tudja, hogy nemcsak lényeges eltérések vannak, hanem sok minden ellentmond annak, ami Isten ígéjében, a Szentírásban van.

Nagyon jól kifejezi ezt a keverést és relativizálást az a Tao-jel, ami egyik nagy áruházunk emblémája is lett, ami azt akarja szemléltetni, hogy a jó és a rossz, a sötétség és a világosság együtt, sőt egymásban létezik. Ezzel szemben a Bibliában azt olvassuk a János levelében: „az Isten világosság és nincsen Őbenne semmi sötétség.” Ez a biblikus szemlélet, de ez nem illik bele ebbe a jót és rosszat össze-mosó, relativizmusba.

Ennek az erkölcsi relativizálásnak megvan a maga határozott programja, és ennek fő célkitűzése a meglevő értékrendnek a szétverése. Ez a menetrend valahogy így néz ki: a társadalmat meg kell győzni arról, hogy a gyerekek fejlődését ne befolyásolják a szülők régi beidegződései. Az ifjúság számára természetessé kell tenni, hogy a lesbikus és homoszexuális életstílus nem kevésbé erkölcsös, mint a hagyományos heteroszexuális. A tankönyvekből törölni kell minden Istenre vonatkozó utalást. Az egyházakat rá kell kényszeríteni arra, hogy hitelveikkel ellenkező gyakorlatot is honosítsanak meg az életükben. A médiák hatalmát ki kell terjeszteni a magánszférára is. az óvodától kezdve fel kell építeni egy agresszióval és széxszel telített programot, amelyik nem ismer erkölcsi korlátokat. Közben küzdeni kell az abortuszhoz való korlátlan jogért. Módszeresen végezni kell a „halálképzést”, ami azt jelenti: kicsi kortól meg kell szeretetni a halált a gyerekekkel, és annak minden formáját; azért néznek a gyerekek olyan sok tv-filmet és videót, ahol drukkolnak a gyilkosnak. Nem szörnyű dolog az, hogy egyik ember megöli a másikat, az ügyes gyilkos lesz az eszménykép, és észre sem veszi a kedves szülő, aki ilyeneket nézet a gyerekével, hogy a gyerekbe belecsöpögtetik, hogy apját, anyját is nyugodtan eltegye az útból, hogyha az érdekei vagy a hangulata éppen úgy kívánja. Mert relativizálódik minden, nem szörnyű embert ölni.

Ebbe a folyamatba illik bele a halálbüntetés eltörlése is, és megérkezünk oda, hogy a bűncselekmény elkövetőjét jobban védi a jog, mint az áldozatot. Ezek már csak keserű gyümölcsök. Korábban, észrevétlenül kezdődött a hamisság, de ki veszi észre, ki teszi szóvá, s ki tud ellene harcolni?

Beleillik a programba az, hogy a család hagyományos modelljét nevetségessé kell tenni és be kell táplálni a társadalomba, hogy az időleges társadalmi képződmény volt csupán a házassággal együtt, amely eltűnik majd a történelem súlyosztójébe. Ebből következik az, amiről itt olvastunk, és figyeljük meg, szó szerint ezeket olvassuk naponta az újságokban: „lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleikkel szemben engedetlenek,

hálátlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, irgalmatlanok, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői ...” Tizenyolc jellemvonás, amelyek közül az első, a középső és az utolsó a szeretettel kapcsolatos.

Azt mondja: lesznek az emberek magukat szeretők, szeretet nélkül valók, Istent nem szeretik, hanem inkább a gyönyört. Magukat szeretők, szeretet nélkül valók, nem szeretik Istent, hanem más isteneket csinálnak maguknak, egyfajta hedonizmus lesz úrrá, a gyönyört szeretik.

Miben foglalta össze Jézus Krisztus a törvény lényegét? Az Isten szerint való élet, az igazán emberinek nevezhető élet lényegét, normáit? Azt mondja: „Szeresd az Urat, a te Istened teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és szeresd felebarátodat mint magadat. E két parancstól függ az egész törvény és a próféták.” Csak éppen ezt a két szöveget húzza ki a falból a modern kor: Istent nem szereti, hanem csinál magának isteneket, következképpen képtelen igazán szeretni a felebarátját, hanem lesz kegyetlen, irgalmatlan stb. amint olvastuk, mert csak önmagát szereti. És észre sem vesszük, hogy a humanista pszichológia talaján kivirágzik egy elmélet, ami előtt az egyházakban is kaput nyitnak: tanul meg önmagadat szeretni. Hiszen Jézus nem két, hanem három parancsot adott – írja ez az elmélet –: szeresd az Urat teljes szívedből, szeresd felebarátodat, és szeresd magadat. – Hol van ez a Bibliában?

Azt mondja: „Szeresd az Urat, a te Istened teljes szívedből, ... és szeresd felebarátodat mint magadat, e két parancstól függ az egész törvény és a próféták.” De aki fittyet hány Isten ígéjére, aki azt úgy alakítja át, ahogy éppen pillanatnyi kedve kívánja, az akárhova megérkezhet. Ez a relativizálás, a Szentírásnak és a rá épülő erkölcsnek a viszonylagossá tétele. És ennek a következménye lesz, hogy az USA-ban az utolsó 30 évben 560 százalékkal nőtt meg a bűncselekmények száma, Németországban 1992-ben 6 millió erőszakos cselekmény volt, (1991-ben 5 millió, iszonyatos növekedés), és hogy nálunk is az van, ami – ezt nem is sorolom, mert ez a bőrünkre megy és mindnyájan ismerjük.

Hitbeli zűrzavar, nem Istenhez hű az ember, hanem tragikomikusan hiszékeny lesz; és erkölcsi relativizálás, amibe mindez belefér, s amiről itt olvastunk a Szentírásban.

II.

És mi a hívők feladata? Mit kell nekünk tennünk?

Isten népe, Jézus Krisztus elkötelezett tanítványai, hogyan gondolkozzanak és éljenek, hogy ne csak kibírják mindezt a szörnyűséget, hanem még az utolsó időben is hivatásuk magaslatán álljanak, és áldássá lehessenek másoknak, hogy el ne veszítsük azt a győzelmi koszorút, amit Jézus elkészített az Őt szeretőknek? Ehhez biztosan kell állnunk a fundamentumokon. Ehhez az a szükséges, hogy miközben az utolsó idők jeleit vesszük sorba, mi hívők is jellé váljunk ebben a világban. Jellé, akik túlmutatunk önmagunkon arra az Istenre, akihez tartozunk. Arra a Jézusra, aki szeretetével és életével megváltott minket, akikben valóban reménység él, és másoknak is reménységet tudunk adni.

Mi szükséges ehhez?

1. Rendíthetetlenül ragaszkodnunk kell ahhoz a Jézushoz, akiről valljuk: Isten, öröktől fogva mindörökké Isten, és valljuk, hogy egyedül Őáltala üdvözülhet bárki ezen a világon.

Ez nem a keresztyénség kizárólagossági igénye, amivel vádolni szoktak minket, ez az Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a kizárólagossági igénye. Ő magáról mondta azt, nem a keresztyénségről: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, és senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.” Ez olyan fundamentum, amiről ha lelép valaki, elsüllyed a mocsárban. Ezt lehet látni ma a világ keresztyénségének az életében.

2. Ugyanilyen rendíthetetlenül ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a Szentírás úgy, ahogy van, Isten kijelentése. Mégpedig annak az egyetlen és elégséges forrása, ami ma is igaz, érvényes és megbízható. Olyan iránytű, amihez igazítanunk kell a lépéseinket. Olyan mérleg, amire mindenféle elméletet, akármilyen tetszetős csomagolásban nyújtják is át nekünk, rá kell tenni, és meg kell mérni: megáll-e Isten igéjének a mérlegén? És olyan zsinórmérték, amihez hozzá kell igazítanunk saját gondolatainkat is, nehogy esetleg azok tévesszenek meg.

3. Legyen értéke előttünk az Istentől rendelt házasságnak és családnak. A házasság nem múló társadalmi képződmény, hanem örök isteni rend. Isteni teremtésrend, ami nélkül nincs egészséges társadalom, és ami nélkül nem fejlődhet ki egészséges személyiség sem.

Éppen ezért a hívó embernek naponkénti feladata a házasságápolás, és a családnak mint közösségnek, az építése. Beletartozik ebbe a gyermekvállalás is, beletartozik gyermekeink tudatos hitben való nevelése, nem vallásossá tétele, hanem Jézus Krisztushoz vezetése, az újjászületésük munkálása, – ami Isten csodája minden esetben, de az előkészítését a mi feladatunkká tette Isten. És mindezt még áldozatok árán is, mert nagyon sokszor ez csak úgy oldható meg ebben a feje tetejére állított világban, ha az ember lemond akár anyagi haszonról, akár a karrierjét illető sikerről, mert csak ennek a lemondásnak az árán tudja az előbbieket komolyan venni. Ahol vállalják ezt az áldozatot, ha szerényebb anyagiak között talán, de otthon harmónia van, békesség, boldogság, akkor az mindenkinek többet ér, mintha csak a pénz lenne több.

4. Fel kell ragyogtatnunk mások előtt is olyan szellemi értékeket, amikről elfeledkezik a világ. Ez a világ minél büszkébben hivatkozik a nagy eszére, annál szánalmasabban beszűkülten gondolkodik. Olyan anyagias lett, hogy sokszor teljesen megfélelkezik olyan lelki-szellemi értékekről, amik nélkül nem lehet emberi életet élni. Enni, öltözködni, utazni lehet, de emberi életet élni nem lehet. Jézus azt mondta: nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik. Ez azt jelenti: aki emberként akar élni, az Isten igéjével is táplálkozzék, ettől lesz ember. Ez emeli föléje az állatvilágnak, ez hozza őt igazán kapcsolatba a Teremtőjével, s így tud majd helyesen uralkodni a teremtett világon. Mivel ezzel nem törődik, azért állatiasodik, sőt démonizálódik ennyire az embervilág.

Tehát olyan szellemi értékek felismerése, gyűjtése, komolyanvétele, felragyogtatása a hívók feladata, amik igazán emberivé teszik az életet. És ez karácsony előtt különösen is aktuális. Jó lenne, ha magunkban is tudatosítanánk, a gyerekeinkben is, hogy az ajándékoknak nemcsak forint-értékük, hanem szeretet-értékük is

van. És lehet egy anyagi értékét tekintve szerény ajándék mögött olyan szeretet, hogy azzal nagyon meggazdagítja a megajándékozottnak az életét a másik, mert szinte tapintani lehet a mögötte levő figyelmességet, áldozatkészséget, kedvességet, szeretetet. Merjük vállalni, hogy ilyen beruházásokat teszünk, és egy-egy ott-honi meghitt beszélgetés többet ér, mintha nem tudom mivel halmoznánk el a gyerekeinket. Nem amiatt fognak hazasietni kamaszkorukban, a lázadásuk idején, meg később is, hogy mi mindent kaptak vagy kapnak, hanem, ha ezért érdemes hazajönni.

Ha pedig be kell ismerni, hogy magunk is szegények vagyunk lelkiekben és szellemiekben, akkor engedjük, hogy Isten minket gazdagítson meg először, hogy aztán hű és bölcs sáfárok legyünk.

5. És végül: fontos, hogy megtanuljuk, mit jelent a hűség? Az utolsó időkről szólva az egyik legnagyobb veszedelemnek azt tartja a mi Megváltó Jézusunk, az apostolok is, ha a hűség megrendül vagy meggyengül a hívőkben.

Ézsaiás könyvében olvasunk arról, hogy amikor már nem lehetett segíteni Isten népén, olyan nagy lett a baj, az mutatta: elveszett a hűség. „Eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mert elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. És a hűség hiányzik, és aki a gonoszt kerüli, prédává lesz.” (És 59, 14-15)

Nem így van ma? Aki a gonoszt, mint Isten gyermeke kerüli, prédává lesz, mert elesett a hűség az utcán.

Nos, a hívőknek pontosan a hűséget kell gyakorolniuk. Rendíthetetlen hűség Istenhez, hűség az Ő ígéjéhez, hűség egymáshoz, a Szentírásból felismert meggyőződésünkhöz, hűség a népünkhöz, hazánkhoz, a hivatásunkhoz adott esetben, ha azt Istentől kaptuk. Akkor is, ha kínálnak valami könnyebbet és jobbat. Mert a kísértés mindig az, hogy másik lehetőséget csillant fel az ördög, ami mindig kívánatosabb, mint az, amihez hűségesnek kell maradnunk. A szomszéd felesége szépen kikészítve, kozmetikázva kívánatosabb, mint az én feleségem pongyolában, kötényben a mosogató mellett. Ez a becstelenség jellemzi mindig az összehasonlítást, hogy a másiknak az erényeit annak a hátrányaival hasonlítja össze, amihez hűségesnek kellene maradni. De még ezt sem leplezzük le nagyon sokszor, és belemegy a csapdába sok ember.

Ezért mondja Jézus éppen az utolsó időkről szólva: „tökéljétek el a ti szívetekben ...” Itt csak az eltökélt keresztyének maradhatnak talpon az utolsó idők nehézségei között. Éppen ezért ne szégyelljük az evangélium egyszerű igazságait, amikor valami körmönfont áltudományossággal állítják szembe és próbálják nevetségessé tenni. Mi csak maradjunk meg az egészséges tudomány mellett! Ne szégyellj, ha szűzen mész a házasságba, majd a többiek fogják irigyelni, hogy egészséges gyerekeid születnek. Legyen bátorságot nemet mondani olyan meghívásra, amiről előre tudod: nem Istentől való, és csak eltávolítana Őtőle az, ami ott történik. Legyen bátorságod felállni és elmenni valahonnan kedvesen, nem mérgeesen, de határozottan, mihelyt kiderül, hogy ott csak mérget kínálnak, s te nem tudsz áldásul lenni másoknak, mert nem Isten küldött oda. Legyen bátorságunk felállni egy tv-műsor előtt, vagy becsukni egy könyvet. S ne sajnáljuk az időt attól, hogy Isten előtt elcsendesedünk és engedjük, hogy Ő adjon nekünk felülről való gondolatokat, s belemélyedjünk az Ő ígéjébe, és ne csak lapozgassuk azt. Tanuljunk meg elmélyülten imádkozni, mert ezek során gyűjthetünk olyan szellemi ér-

tékeket, amikkel majd gazdagíthatunk másokat is. Ilyen értékeket azonban csak a Gazdától, Istentől lehet kapni, s csak a hű és bölcs sáfároknak adja, mert azok nem herdálják el, hanem mások javára fordítják.

Ez munka, testvérek, hogy mi Istennek használható sáfárai lehessünk. Figyelni kell rá, állni kell előtte. Tudni kell, miket kínál. Félre kell tenni más egyebet, letenni a kezünkből értéktelen kacatokat, hogy örök kincsekkel rakhassa tele. Ehhez bátorság kell, eltökéltség, hűség. Gazdag ez a kifejezés a Szentírásban.

Ragaszkodni Jézushoz, mint Isten Fiához és egyedüli Megváltóhoz. Ragaszkodni Isten kijelentett igéjéhez és aszerint rendezni be az életünket. Tudatosan építeni a házasságot, a családot, és aki egyedül él, az is segítheti másokét. Legyen sokkal nagyobb értéke előttünk a szellemi kincseknek, Gyűjtsük és adjuk tovább azokat, és ne ejtsen meg a világ a maga primitív anyagiasságával. És végül: bátorodjék meg a szívünk erre a fajta hűségre. Aki mindvégig hű marad, az üdvözül! Légy hű mindhalálig, és neked adom az életnek győzelmi koszorúját – azt mondja a mi Megváltónk.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, dicsőítünk téged, mert erre a hűségre adtál nekünk példát, és ehhez adsz nekünk erőt. Köszönjük, hogy hű maradtál mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Köszönjük, hogy kereszthalálad és feltámadásod nyitotta meg előttünk az Istenhez vezető utat. Áldunk azért, hogy általad van menetelünk az Atyához.

Könyörülj rajtunk, és bocsásd meg az önhittségünket, tétovázásunkat, mulasztásunkat, megalkuvásunkat, gyávaságunkat. Bocsásd meg, Urunk, hogy megejt minket a világ a maga sokféle hazugságával. Bocsásd meg, ha csak a láthatókra nézünk, s sokszor jobban szeretjük a pillanatnyi gyönyöröket, mint örök értékű kincseidet.

Tedd ma mindannyiunk számára mindennél fontosabbá a veled való közösséget. Adj nekünk bátorságot, hogy elkezdjük a neked való engedelmisséget ott is, ahol eddig tudatosan vagy tudatlanul megszegtük azt. Őrizz meg minket mindenféle ösztönözéstől. Köszönjük, hogy nem viszonylagos az igazság. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy te vagy az igazság, a valóság. Engedd, hogy téged ismerjünk meg igazán és egyre jobban. Segíts minket eligazodni az élet útvesztőjében, hogy megmaradjunk mindvégig azon az úton, amelyik az életre visz. Tudjunk szeretettel és felelősséggel hozzád hívogatni másokat is.

Könyörülj rajtunk, hogy ne legyen ellentmondás szavaink és gyakorlatunk között. Járja át a te szentséged a mi egész életünket, irányítsa Szentlelked minden gondolatunkat, egész érzésvilágunkat, döntéseinket. Segíts el minket olyan döntésekre, amikhez hűek maradunk. Magunkban nem bízunk mi már, Urunk, olyan sok bukás, kudarc, csőd kísérte eddigi erőlködésünket. Egyedül benned bízunk! Hisszük, hogy neked minden lehetséges, még az is, ami az embereknél lehetetlen. Még az is, ami nekünk eddig lehetetlennek bizonyult.

Segíts el minket benned elrejtett győzelmes életre! Áldj meg minket, hogy áldássá lehessünk!

Ámen.